

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

ISTORIA LUI

Don Juan

REPOVESTIRE DE

ALESSANDRO BARICCO

SAVE
THE
STORY

CURTEA & VECHÉ

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ISTORIA LUI

Don Juan

Traducere din italiană de
MARIANA ADAMEȘTEANU

CURTEA VECHÉ

Unu

Întâmplările acestea s-au petrecut, cu mulți ani în urmă, într-un orașel tare frumos și plin de lumină din sudul Spaniei. Erau vremuri în care bărbații umblau înarmați cu spade, oamenii mergeau mult călare și orașele se iluminau cu torțe și cu lumânări. Nu existau nici avioane, nici computere, să fim bine înțeleși, zilele treceau repede, săracii trudeau din greu, iar bogații se gândeau cum să se distreze mai bine. Toți oamenii aveau chef de viață, și orașul, care era splendid, îi ajuta să fie fericiți: de departe, se simțea mirosul plăcut al mării, și pomii, încărcăți de portocale, dădeau culoare drumurilor.

Acum, trebuie să știți că în orașul acela trăia o fată frumoasă și bogată, care se numea Doña Anna. Trăia împreună cu tatăl ei, un bărbat foarte puternic

și foarte sever, Don Gonzales de Ulloa, Comandor de Calatrava. Avea un nume atât de lung, încât toată lumea, ca să-i fie mai simplu, îl numea Comandorul. În vremurile de atunci, tații erau cei care-i alegeau pe viitorii soți ai fiicelor lor. Comandorul alesese, pentru fiica lui, un bărbat cumsecade și blând, pe care Doña Anna ajunsese chiar să-l îndrăgească: se numea Don Octavio. Cei doi s-ar fi căsătorit, cu siguranță, și ar fi fost, probabil, fericiți, dar într-o noapte se întâmplă un lucru care le schimbă viața pentru totdeauna.

Mai precis, era o noapte de vară, o noapte caldă și minunată. Doña Anna se afla în camera ei și se pregătea să meargă la culcare. Ferestrele erau deschise și un vânt ușor făcea să tremure frunzele copacilor din grădină. „Totul e perfect“, se gândi Doña Anna. Stinse lumânările și se întinse pe pat, dar deodată auzi un zgomot venind de afară și, când se întoarse, văzu în lumina lunii un bărbat ascuns într-o pelerină largă, intrând pe fereastră cu o eleganță pe care o recunoscuse imediat. Don Octavio este, își spuse. A venit să-mi facă o vizită și să-mi dea în taină un ultim sărut înainte de căderea nopții. „Iată că nu-i

chiar atât de plictisitor cum se spune“, se gândi ea. Doña Anna se ridică, foarte bucuroasă, și se duse în întâmpinarea lui. Se îmbrățișară. Bărbatul o sărută cu mare pasiune și, curios lucru, în brațele sale, Doña Anna simți o emoție pe care n-o mai încercase înainte. Nu înțelegea de ce, dar erau atât de neobișnuite acele sărutări, atât de noi, atât de minunate, încât fata rămase aproape înspăimântată și deschise ochii, pentru a-i căuta pe cei ai lui Don Octavio și blândețea lor. Dar nu-i găsi. Bărbatul purta o mască pe chip, închisă la culoare, și o glugă pe cap, care-l ascundea.

— Don Octavio! zise Doña Anna.

Bărbatul, însă, nu-i răspunse nimic, doar încercă s-o strângă din nou la pieptul său și s-o mai sărute o dată. Atunci, Doña Anna încremeni și repetă, cu o voce mai puternică:

— Don Octavio?

Dar nici acum bărbatul nu-i răspunse. Înfricoșată, indignată, Doña Anna se smulse din brațele lui și începu să strige:

— Cine sunteți? Nu vă cunosc. Cine sunteți?

Bărbatul privi în jur și încercă să fugă. Atunci, Doña Anna se repezi la el furioasă și, cu o mână, încercă să-i smulgă masca.

— Cine sunteți? strigă iar.

— Cine sunt eu, nu veți ști niciodată, îi răspunse bărbatul cu o voce pe care ea n-o cunoștea.

Doña Anna rămase nemișcată, uluită: se gândi la sărutările acelui bărbat, la brațele lui puternice și la buzele care-i plăcuseră atât de mult, și simți că murea de rușine și de furie.

— De ce ați făcut așa ceva? îl întrebă.

— Pentru că sunteți atât de frumoasă, Doña Anna, îi spuse bărbatul cu un zâmbet și cu o asemenea obrăznicie, încât, în momentul acela, Doña Anna nu mai văzu de furie.

— Ticălosule! începu ea să țipe, năpustindu-se asupra lui ca o nebună, încercând să-i smulgă de pe el pelerina și să-i scoată masca blestemată de la ochi.

Bărbatul încercă s-o ducă ușor cu vorba, dar ea rezistă și rămase agațată de el, chiar și atunci când el ieși din cameră; blestemă și coborî scara în grabă, căutând o ieșire pe unde să fugă.

— Sunteți nebună, îi spuse încet. Dacă nu tăceți, o să treziți toată casa.

Dar ea nu înceta să urle, printre lacrimi, să se agațe de el și să încerce să-l oprească.